

vi snarere foran og indtog et forholdsvis højt Standpunkt.

Med Hensyn til Befæstningsspørgsmaalet er det ogsaa værd at minde om, at de Fordringer, der blev stillede fra Sagkundskabens Side, syntes Regeringerne saa store, at de ikke en Gang turde forelægge Forslag derom for Bevillingsmyndighederne. Hvad nu selve Dybbøstillingen angaar, som ogsaa det ærede Medlem talte om, var dens Plads egentlig given, saaledes som Terrainet var. Hvis man trak den længere tilbage, kom man nedenfor Bakken, og saa mistede man det frie Skud foran Stillingen, og hvis man flyttede frem og tog Broager med ind i Stillingen, fik Stillingen en Udstrækning af 1—1½ Mil og blev derved for lang for vore Tropper, medens derimod selve Dybbøstillingen i den Udstrækning, den havde under Belejringen, kun havde en Udstrækning af 4,500 Alen. Den Fære, som truede os fra Broager, var meget godt kendt. Den var allerede kendt i 1861, da General Steinmann, som havde været derovre tillige med nogle andre Officerer til en Rekognoscering, havde gjort opmærksom paa Færen. Men for øvrig var det ogsaa fra de danske Kanoner, at Beskydningen af Broager aabnedes. Ilden aabnedes ikke fra Broager mod de danske Stillinger, men fra dansk Side mod Broager den 13. Marts. Allerede den 9. Marts havde man ladet den tilbagetrukne Linie bøje noget tilbage for at undgaa at blive enfileret fra Broager. Men, som sagt, Bevillingerne til Dybbøls Befæstning var ganske utilstrækkelige. Der er allerede talt noget om det i Dag, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Man havde jo haft forskellige Kommissioner. En Kommission, som var nedsat 1851 og endte sit Arbejde 1853, forlangte til Dybbøl 4,600,000 Kr., og da Regeringen syntes, det var umuligt at tilvejebringe saadanne Midler, blev der i 1855 nedsat en anden Kommission, og den kom i 1857 til det Resultat, at der maatte forlanges et Beløb af 4 Mill. Kr. Ingeniørkorpset fik saa Ordre til at komme med en ny Plan, hvori de forskellige Summer var reducerede saa stærkt, som det overhovedet ansaas for forsvarligt, og Resultatet blev saa, at der af Ingeniørkorpset den Gang — det var i 1861 — blev forlangt til Dybbøls Anlæg en Sum af 1,588,000 Kr. Men indtil Oktober 1863, altsaa kort før Krigen, var der til Dybbøl ikke anvendt mere end 238,000 Kr. Skylden for Manglerne maa altsaa udelukkende lægges paa Bevillingsmyndighederne. Og

dog blev der, som det ogsaa er udtalt tidligere paa Dagen, paa Dybbøl kæmpet saaledes, at Forsvaret af disse Feltskanser har gjort Forsvaret af mangan Fæstning til Skamme, og saaledes, som det ogsaa er udtalt, at det vakte Angribernes Beundring. Det kan derfor ikke være Sandhed, naar det nu i disse Dage Gang paa Gang udtales fra socialdemokratisk Side, at vort Forsvar er til ingen Nytte, og at vi slet intet evne i saa Henseende. Nej, hvis man vil give Hæren tilstrækkelig Uddannelse, hvis man vil give den gode Vaaben og sikre Værn, vil den kunne tage Kampen op for den hjemlige Arne med mindst lige saa stor Virkning som en hvilken som helst anden Stat og Hær under lignende Forhold. Denne Lære har Kampen om Dybbøls Skanser givet os, og denne Lære har Forsvaret af disse Skanser givet os.

Det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) udtalte, at naar Hjælpen kom fra Holland i 1659, var det ikke for vore smukke Øjnes Skyld, og deri har selvfølgelig det ærede Medlem fuldkommen Ret. Der stod store Interesser paa Spil for Holland, men det maa ikke glemmes, at der fra Karl Gustavs Side var gjort dem Tilbud om betydelige Handelsfordele, og at det ogsaa kunde være en betænkelig Sag for Holland at gribe ind til vor Fordel under Hensyn til den fjendtlige Stemning, som raadede i England imod Danmark. Men sikkert er det, at om der nu end var betydelige Interesser til Stede for Hollands Vedkommende, og at dette maasko var den væsentligste Aarsag til, at de den Gang greb ind, saa var der en Betingelse, som maatte være opfyldt, for at det kunde være til nogen Nytte, at de greb ind, og det var, at Hjælpen ikke kom for sent, og denne Betingelse opfyldtes gennem Københavns heltemodige Forsvar. Men som sagt, lad nu være, at det var Hollændernes egen Interesse, som i første Række drev dem herop, saa er det jo nøjagtig den samme Betragtning, som nu fører til, at vi ogsaa fremtidig maa kunne vente Hjælp, hvis vi blev udsatte for et Angreb fra en eller anden Side. Men Betingelsen for, at Hjælpen kan blive virksom, er nøjagtig den samme nu som den Gang, nemlig at vi formaa at holde ud saa længe, at Hjælpen kan komme, inden det er for silde.

Flere ærede Medlemmer have omtalt Skytteforeningerne og ønsket, at det frivillige Arbejde, som nu nedlægges i disse Foreningers Uddannelse af de unge Mænd